

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Fasciculus Exercitiorum Et
Considerationum, De Præcipuis Veritatibus Christianæ Fidei Et Sapientiæ -
Ad efformationem Christianæ vitæ, consecutionem salutis æternæ
collectus: & usui accommodatus

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066332

Exerc. 2. De fontibus Amoris & Reverentiæ Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45396

EXERCITIUM 11.

De Fontibus Amoris, & Reverentia DEI

1. **S**Tatue te coram DEO, super omnia summum: super omnia Entia Essentialissima: super omnia perfectissima perfectissimo: te super omnia contemptibilia contemptibilissima.
2. Metire DEUM in excelsum sursum, te in profundum deorsum: ibi enim sunt inveniendi, atque planè abyssales fontes amandi, reverendi, & adorandi Deum super omnia: humiliandi & confutrandi te ipsum infra omnia, factâ comparatione horum inter se per omnia.
3. Metiri seipsum Homo (& omnis Creatura) & potest, & debet modis duobus. Primò secundum quod est ex ipso se: secundò, secundum quod est etiam ex Deo: Si homo se metitur secundum quod ex semetipso est: videt se ex se nihil merum esse, nihil posse, nihil habere, nihil agere, nihil mereri boni, quod vel tantillum suum sit: sed purum suum, essentialique patrimonium esse, Nihilum, & ex Nihilo manantem omnium generis defectum: & specialiter, omnem peccatum: inde verò omnis supplicii reatum ac debitum. Quare si recte homo de se, Deus, & quisquis alius de ipso judicet; judicare debet esse abyssalem quandam abyssum miseræ, abiectionis, ac perditionis, & ruinæ in omne malum.
4. Si homo metitur seipsum secundum quod ex Deo Creatore, conservatore, benefactore.

Est quidem Homo sic spectatus aliquid, & habet bona aliqua, & quidem quoad hominem magnam gratiam, & eximia; omnia tamen humanis miseris

x Nihilo ejus emanantibus intime permista, fragilia, limitata, inquinata, amissibilia, aliena, dominem non tam ornantia, quam onerantia, debitoremque inexsolubilem Deo constituentia: denique adeo exilia, & minuta; ut Deo, ejusque summitati collata, sint planè nulla, & instar nihili: juxta illud prophetæ; *Universa Substantia mea tanquam nihilum ante te.*

Ps. 38. 6.

5. Hæc duo: Si in se permetiatur Homo, & si horum duorum ratione se Deo comparet homo; infinitum, immensum, abyssale quoddam Chaos, inter se & Deum advertet homo: & Deum quidem æstimandi, amandi, exaltandi, honorandi, reverendi nullum finem, nullum modum inveniet: se verò ipsum contemnendi, conculcandi, exinaniendi, odiendi, nihilificandi, & Deo subdendi de se diffidendi, se accusandi, & exercendi, nullum terminum, nullum limitem, reperiet.

6. Hic est ille Spiritus atque Sensus apud Isaiam, & apud Joannem, Seraphinorum, & Animalium Sanctorum, ante thronum Dei stantium, atque volantium, ora sua atque etiam pedes suos velantium, & sine requi nocturnâ diurnâque clamantium: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Omnipotens.* Hic est etiam Spiritus Pretiosissimæ Dei Matris Mariæ, nihil aliud nisi Magnificentiam Magnificationemque Dei, suum verò Ancillatum, & Humilitatem, seu Vilitatem, occurrere scientis: quasi aliud nihil spirare sciret, nisi summam Dei æstimationem ac reverentiam, suam verò extremam Vilificationem, & Nihilificationem. Hic etiam est spiritus omnium Dei Sanctorum, qui coram Deo suo aliter
V.P. Druzb. Op. V. H ambu-

If. 6. 3.
Apoc. 4. 8.
Luc. 1. 38. 48.

G: Druzb.
Bibli
oper: amb
Tom II
N: V
57

ambulare nunquam sciverunt, nisi hisce pedibus scilicet
 duobus: consideratione & confessione scilicet in bonu
 vilitatis suæ propriæ, Divinæ autem summitatis, & eff
 excellentiæ: & utriusque inter se collatione: in com
 institutâ, impossibile est non erumpere in Anxietatem Deu
 rem cum Reverentiâ Dei & abjectionem delictorum
 ctionemque sui.

7. Sic ergo si metiatur se Homo, & concitandi n
 ret Deo; reperiet fontem, contemptiois, & scilicet quid
 miliationis sui coram Deo; & simul Approbationis. 10. E
 tionis, amorisque, & Reverentiæ Dei delectationis
 Deo. Ab hoc plenius elucescet ex mensura mandus
 facta (ut initio dictum) in excelsum sursum quod sese
 jus sit hîc initium aliquod, cætera in aliis Exermet ac ex
 tiis erunt prosequenda.

8. Deus ergo, etiamsi revera sicut est utem est em
 simplicissima & infinita atque immensa sibiipsum: ni
 ab ipso se Essentia; sic etiam una, & simplicis, velexi
 ma, & immensa, infinitaque bonitas; & quia, quia
 alia pariter perfectio; tamen duobus modis
 nobis cogitari potest Bonus. Primò quod 11. Ag
 sibiipsum: alio verò nobis Creaturis. Prætermodem u
 modo Deus est ita sibi bonus, ut non possit esse sit, re
 esse bonus, sed natura, & Essentia sua est bonum nece
 & infinitè, interminateque bonus, nec potest ipse
 aut minùs, aut magis esse bonus, sed est nostro es
 possibiliter bonus. Posteriore modo Deus est boni rev
 nus Voluntariè, ac liberè: siquidem expurari vari ne
 luntatis suæ beneplacencia, & creat nos, & con 12. A
 vat, & omnia confert nobis: ita ut omni modo Deus def
 to, & omni instanti possit eadem omnia aut non posse
 nobis.

9. Priore modo impossibile est, ut Deus unerato
 nus non sit sibi ita prout defacto est, & cum nost
 aeterno, eritque in æternum, omni necessitate

cepti sententiæ suæ. Posteriore modo, possibile est De-
one scilicet bonum non esse nobis: quia & potuit, &
mittat, & esse potest semper, nullam bonitatem fun-
atione: in communicans nobis. Et non potest quiri-
re in An- em Deus carere potestate benefaciendi nobis,
nem de- uandocunque ejus Voluntati placuerit: potest
imen carere tam affectu, quam effectu bene-
& com- & concipiendi nobis: sicut caret erga Creaturas possi-
onis, & illes quidem, at nunquam à se creandas.

Appre 10. Ex dictis cognosce: quod propter
Dei de- tramque suam bonitatem Deus amabilis, &
ensura- mandus; honorabilis, honorandusque sit: &
sursum- quòd sese Deus propter utramque Bonitatem
aliis Ex- met ac exaltet: quia prior dat illi ipsum se: &
omnia quæ ille est, atque habet: posterior au-
t est ut- em est emanatio prioris, non quidem in Deum
nra sibi- ipsum: nihil enim accedit Deo ex nostri Creatio-
simplic- simpliæ, velexistentiâ, nisi quædam accidentalis glo-
; & quia, quia videt, cuncta quæ fecit esse valde
us motio- us motio.

mò qu- 11. Agnosce quoque ex dictis: quod propter
is. Præ- andem utramque Bonitatem, amabilis & aman-
n possit- us sit, reverendusque, ac honorandus à nobis,
a est bon- a est bonam necessariâ (imò & magis) obligatione,
nec pot- nec potuam ipsi sumus necessarii nobis. Nos enim
ed est no- ed est nostro esse privari possumus, at obligatione a-
Deus est- Deus est hauriendi reverendique Deum, stante nostro Esse,
ex pura- ex pura privari non possumus.

s, & co- 12. Agnosce insuper ex dictis, quòd etiam si
ni mon- ni mon Deus defacto non esset (& per impossibile esse
nia aut- nia aut non posset) Creator, Conservator, Governator,
Dominus, Rex, Benefactor, Pater, Judex, Re-
ut Deus- ut Deus aunerator, Salvator, & nullum omnino, bo-
t, & e- t, & eum nostrum: tamen Deus, propter unam, so-

G: D...
B...
oper: ...
Tom II
N...
5...

lamque Bonitatem quâ sibi de semetipso be- Magnitu-
 est, & amatur, & amaretur: & revera, ab as, sum-
 no, à semetipso amatus est superessentiali- ma Im-
 ctione: & à nobis quoque, si existeremus na Infi-
 quoniam existimus, amandus, honorandus, ia, sum-
 esset: atque est omnino, super omnia, super- summa E-
 effusissimaq; dilectione Charitatis. Propter omnia, i-
 enim immensam excellentiam, & infinitam mitas, su-
 finite perfectionem atque summitatem, dig- litas; ha-
 & supersuperque dignus est, omni Am- tit Essenti-
 omni honore, omni reverentia, omni Cult- evidenter
 veneratione, omni laude & exaltatione, ries infini-
 obedientiâ & subjectione. Quò enim ipso, quâ
 est excellentius in se, & in bono; eo que- mationer-
 dignius est, ut ab omnibus & agnoscatu- rationem
 & juxta hoc deferatur ei totum hoc; quò 14. Sec-
 excellentiæ dignitatisque competere ratione- metipso
 magistrâ judicatur. Hoc autem nulla ratio- debere ill-
 nullâque affectione sit convenientius, num gau-
 Charitate, & Reverentiâ, atque appretia- rationem
 Istitis enim affectionibus præstamus, id est, ex semeti-
 lumus, optamus, gaudemus esse alicui- tionum
 optime, hoc est, esse illi eo modo, quo dis- nis sum-
 est, ut ei sit. Nulla enim potest justior rep- 15. Se-
 ratio, ob quam alicui benè esse velimus, s est, &
 hæc; quia dignus est, ut ei bene sit, beneque ere sibi,
 ei velimus. num, &
 pender-

13. Cùm ergo Deus, sit & ipsum Esse
 sit proinde summa Essentia: summa Exalte-
 summa Vita, summa Ratio, summa Salus,
 ma Justitia, summa Sapientia, summa Pot-
 summa Sanctitas, summa Veritas, summa B-
 tas, summa Misericordia, summa Char-
 summa Pulchritudo, summa Dulcedo, sum-
 Ma-

Magnitudo, summa Simplicitas, summa Identitas, summa Incorruptibilitas, summa Immensitas, summa Immortalitas, summa Immutabilitas, summa Infinitudo, summa Virtus, summa Opulentia, summa Communicabilitas, summa Unitas, summa Beatitudo, summa Æternitas, summa omnia, summum Unum, summa Omnis summitas, summa omnis Puritas, summa omnis actualitas; hæc omnia, & infinities infinita alia, cum Essentialiter, identicè, & actu summo Deus: evidentè sequitur, summam quoque, & infinities infinitè summam, deberi illi, tam à semetipso, quàm à quocunque alio, Charitatem, æstimationem, reverentiam, benevolentiam, exaltationem, honorem.

14. Sequitur quoque evidentè, Deum ex semetipso talem, debere sibi, & quemvis alium debere illi, summum & infinities infinitè summum gaudium, exultationemque & congratulationem, de tantis ejus, quæ est, quæque sibi ex semetipso est, bonis, perfectionibus, & perfectionum plenitudinibus, atque essentialiter summis summitatibus.

15. Sequitur denique, Deum, quoniam talis est, & id est, quod est, talisque qualis est; debere sibi, & à quocunque alio deberi illi, summum, & infinitum desiderium, atque studium, pendendi, atque promptissimè, & totalissime, imperque profundendi, omnes vires, omnes vires, omnem etiam Vitam, & omne Esse suum, ad Dei glorificationem, & exaltationem, ad omnis perfectionis summitatem, atque summam plenitudinem manifestandam, prædicandam, honorandam, colendam. Idque, etiam si Deus,

G: Dicitur
Sicut
oper: aut
Tom II
N: V
507

nihil esset ulli alteri, præterquam id sibi, esse
ac uni, hoc quod est; nempe Deus.

16. Age igitur ô Homo: admetire altè,
& profundè, tum quantus sit Deus, tum qua-
tu ad Deum: tum quantus Deus ad seipsum,
quantus sit Deus amator sui ipsius: tum qua-
tu Amator, & Honorator ejus; & cùm in ac-
& honore, reverentiâque Dei æquaveris De-
tunc satis scias à te amari, & honorari Deum:
si judicas esse (sicut revera est) impossibile
go quantumcunque potes eviscera, & exha-
totum in amorem, & reverentiam Dei, & in-
gas: quia semper *supervalebit adhuc*: & non
Eccl. 43. 32. teris unquam, vix ad initium operis hujus pe-
nire.

P R A X I S.

Domine: Hoc est lex filiorum *Adæ*, in se-
te cordibus illorum: ut quanto quis ab-
in se, cum sublimiore aliquo excellentioreque
greditur, tantò illum honorificentius, reveren-
que tractet, tantò pluris æstimet, atque appretietur.
Nihil est rursùm, mihi, magis autem Tibi, Te
us, perfectius, excellentius: ideo hæc est lex mihi
æternâ lege fixa, ut tibi tantò majoris reverentiam
submissionis debitor, & exhibitor sim, in omni
vitæ, quàm operationis meæ momento; quia tu
summus magis, perfectus magis, suprâ omnem
bilem cogitatu excellentiam, excellens magis.
attendo Domine nunc ad hoc, quòd sis omnia
nostra nobis: & quòd absque tuâ inexhaustâ
tuitâ bonitate nihil possit boni esse in nobis: sed
solum, & unum præcipue attendo: quia tibi es
lus, ex te solo, totum id quòd es: omne bonum,

perfectum, omne summum, quod summe, & super-
summe es. Ideo Domine nihilominus omnis possibilis,
& super possibilis, agnosco, & statuo me tibi debito-
rem esse Amoris, honoris, reverentiæ, exaltationis,
obsequii & subjectionis, & laudis, & glorificationis.
Et quia hoc quantumcunque est, ad tuam immensam
summitatem, nihil est; & ipso nihilo abjectius est;
propterea Domine, Te ipsum tibi, à te ipso, Te, aman-
dum, exaltandumque remitto, ac resigno. Atque
hunc Amorem tuum, quo tu amaste, ipso te, ego
amo, & gaudeo, & gratulor Tibi: offero quoque
& effundo in te, non solum tanquam tuum, sed etiam
tanquam meum, te, ut sit meus, mihi indulgente il-
lum. Amas enim Tu, Domine, amare te, non tan-
tum pro te, sed etiam pro quocunque Corde, amante,
optante, gaudente, amare te, & amari à Te, ipso Te.

EXERCITIUM III.

*De Reverentiâ Dei propter ejus Digni-
tatem.*

1. **S**tatue te coram Deo infinitæ Dignitatis & immensæ Majestatis: ante cujus thronum millia millium assistunt, & decies centena millia ministrant Angelorum. Ministrant autem, cum summâ, & super, superque summâ, tum dilectione, tum exultatione, tum reverentiâ, tum submissione.
2. Quia enim faciem Dei semper vident, & gloriam Majestatis ejus assiduò limpidissimè contemplantur: & ejus excellentiam, supra omnia, etiam possibilia Creatâ, infinities excedere, vident; propterea ex sua quidem Creatâ conditione intra sese quasi tabescunt, & evanescunt in Nihi-

G: 3117
Sicut
oper: 411
Tom II
N: V
517

